

DUITSCHSE VEREENIGINGEN EN DUITSCHSE TIJDSCHRIFTEN.

Het nieuwe Deutschland past, zooals men weet, zijn „Führer-principe” over de geheel linie toe en zoo is er dus ook een „Zahn-ärzte-führer”, wiens arbeid naar buiten duidelijk blijkt, door de veranderingen die sindsdien in de Duitsche tandheelkunde hebben plaats gegrepen, met name in het vereenigingsleven en in de tandheelkundige publicaties.

Ook hier heeft men van de veelheid een eenheid gemaakt en naast het Reichs Verband, dat de sociale belangen behartigt en een eigen orgaan bezit (Zahnärztliche Mitteilungen) één Wetenschappelijke Vereeniging gesticht, „Die Deutsche Gesellschaft für Zahn-, Mund- und Kieferheilkunde”, waarin niet alleen de „Central Verein Deutscher Zahnärzte” is opgelost, maar waarin ook zijn opgenomen de Vereenigingen voor Parodontose, Orthodontie, Anatomie etc.

Deze organisatie houdt haar eerste vergadering van 12—14 October te Berlijn en viert daarbij tevens het 75-jarig bestaan van de aloude „Central Verein”, onder leiding van den voorzitter voor 1934, Prof. Axhausen.

Begrijpen wij de situatie goed, dan berust de leiding van deze nieuwe organisatie bij den Reichszahnärztesführer, bij Prof. Euler, de oude voorzitter van den Central Verein en bij den ieder jaar te kiezen „Jahrespräsident”, bij welke verkiezing rekening wordt gehouden met het onderwerp dat in dat jaar de speciale aandacht zal hebben.

Zoo is nu, onder Prof. Axhausen vooral de „Zahnärztliche Chirurgie” aan de orde.

Het orgaan van deze Vereeniging is — als weekblad — de „Deutsche Zahnärztliche Wochenschrift”, onder leiding van dezelfde drie functionarissen met Prof. Wannmacher als hoofdredacteur, dat bestemd is voor de practici, terwijl een nieuw

maandschrift: „Deutsche Zahn-, Mund- und Kieferheilkunde” onder dezelfde leiding, bedoeld is voor de meer wetenschappelijk aangelegden.

Hiermede verdwijnen de „Vierteljahrsschrift für Zahnheilkunde”, de „Fortschritte der Orthodontik” en de „Deutsche Kieferchirurgie”, die in dit maandschrift zijn opgenomen en waarbij de bedoeling is, dat aan deze onderdeelen eenige malen per jaar een speciaal nummer zal worden gewijd.

Wanneer zal blijken, dat door deze veranderingen een einde komt aan de veelschrijverij en daardoor de kwaliteit zal stijgen, moet dit streven zonder twijfel worden toegejuicht. Alleen is het jammer dat de „Fortschritte der Orthodontik” den strijd om het bestaan heeft moeten opgeven, omdat daarmede een internationaal orgaan is heengegaan, dat veel beloofde voor de toekomst en een voorbeeld had kunnen zijn voor verdere internationale wetenschappelijke samenwerking.

Laten wij hopen dat het spoedig toch weer tot een dergelijke samenwerking komen zal!
